

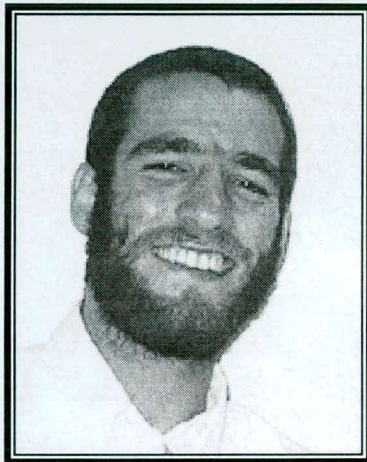

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון נעם (יעקב) מאירסון ז"ל

בן גילה וחיים

נולד בירושלים

בתאריך י"ב בתמוז תשמ"ג, 23/6/1983

התגורר בירושלים

התגייס באפריל 2004

שרת בחיל השיריון

נפל במלחמת לבנון השנייה

בתאריך י"ג באב תשס"ו, 7/8/2006

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 8 קבר: 4

הותיר אחריו הורים, אחות ושלושה אחים

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן לגילה ולחיים. נולד בירושלים ביום י"ב בתמוז תשמ"ג (23.6.1983). אח צעיר לשירה וליהושע ואח בוגר להלל וליונתן. נעם היה תינוק מתוק ורגוע. כבר בשלבים מוקדמים התברר שהוא שובב גדול וגם חכם גדול. "כל אחד ציין את השובבות שלו", מספר אביו, "ביום ההולדת בגן, אותה גננת שנהג להוציא לה את הנשמה בירכה אותו שימשיך להיות שובב. כי הוא היה השובב הישראלי הקלאסי - שיגע את כולם, כולל הוריו, אך היית חייב לאהוב את החוס שלו, את השמחה שלו, את האינטנסיביות שלו."

נעם למד לקרוא בגיל צעיר בתלמוד תורה של חב"ד, ולכן דילג על כיתה א' ונכנס היישר לכיתה ב' בבית-הספר היסודי "חורב" שבירושלים. שם, מצד אחד, הסתבך תכופות עם המורות, ומהצד האחר הפליא את כולם בידע נרחב ובתפיסה מהירה ועמוקה של החומר הנלמד.

בשנת הלימודים תשנ"ח, בהיותו בתחילת כיתה י', החל נעם ללמוד בישיבה התיכונית לחינוך תורני-סביבתי במצפה רמון, שם פרח, טייל וסיים בהצלחה את לימודיו, אך חשוב מכך - גיבש לעצמו השקפת עולם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ודרך חיים. מספר האב: "לעולם לא אשכח אותה קבלת שבת בשבת ההורים האחרונה כאשר התפללנו על שפת המכתש - נוסח קרליבך - ונעם עבר לפני התיבה. שם, ביופי של הטבע שנעם כל כך אהב, ברוגע של בין השמשות במדבר, פתאום נתברר לי איזה בן תורה הוא ילד החמודות שלי".

בתורה נעם מצא את עצמו והשקיע בה את כל כולו. דרכם של הרב קוק ותלמידיו דיברה אליו, ובסיום לימודיו התיכוניים, המשיך לישיבת "איילת השחר" באילת, שם מצא בית אמיתי. בן תורה הוא היה, אבל מן הסוג המיוחד לנעם: נשאר מצחיק, חייכן, שובב. הוא גייס את כוחותיו ללימוד תורה, להתנדבות במסגרות חינוכיות שונות, לגיבוש הישיבה והחברה. נעם, שחונן בכוחות גדולים, לא הפסיק לעבוד על עצמו ולהתקדם. את נפשו מילאו שאיפות גדולות - להיכנס לתחום החינוך והרבנות, להתמסר לעם ישראל.

באפריל 2004, לאחר שלוש שנים וחצי של לימוד בישיבה הגבוהה, התגייס נעם לחיל השריון במסגרת ה"הסדר". בדצמבר 2004 יצא לקורס מפקדי טנק. כשהשתחרר, בנובמבר 2005, לקח פסק זמן של מספר חודשים מן הלימוד בישיבה. במהלך חודשים אלה שימש כמשיב בבית-המדרש של ישיבתו התיכונית במצפה רמון, ולאחר מכן הדריך טיולים - באופן מקורי ומפתיע - בבית-ספר שדה "אל ארצי" שבאילת. נעם אהב את ארץ ישראל בכל רמ"ח אבריו, והאמין שטיולים הם כלי חינוכי מאין כמוהו. הוא שאף לפתח שיטות הדרכה חינוכית של טיולים, ואף התחיל בכך בטיולים הספורים שהספיק להדריך. בחודשי חייו האחרונים כתב חומרי הדרכה לטיולים המציגים הן היבטים גאולוגיים, ביולוגיים והיסטוריים והן היבטים רוחניים ומחשבתיים.

לאחר פסח תשס"ו חזר נעם ללימודיו בישיבת "איילת השחר". הוא הרבה לכתוב - בעיקר לעצמו - מחשבות, רעיונות, תכנונים וחשבון נפש. במכתב ששלח לאמו כתב, בין היתר: "... בסך הכול רובנו מרגישים שחינו מצליחים להיות מוסריים. אחרי הרבה טלטולים מצליחים להתייצב כלכלית, מצליחים להתייצב נפשית, למצוא את הדרך ליישם ולו במעט את האידאלים שלנו. אך ישנו צליל רחוק, עמוק, קצת עמום, שצורם. כשעומדים לרגע, וחושבים על מה שחלמנו בגיל הנעורים: לתקן את כל העולם, שכולו יהיה טוב, כולו יהיה אידאלי. לתת לטוב לנצח. השאיפות האלה, לא רק שלא מתקיימות: כל העניינים הכלליים נראים כאילו הם רק הולכים ומידרדרים, ואין פתרון - מקסימום איזה שקט

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

זמני מתנח. כל הצד המוסרי של החברה מידרדר בהתמדה, הכלכלה מידרדרת, הפער בין השכבות גדל, המצב הביטחוני נראה חסר תקווה ... והכי נורא - אנו גם הפסקנו לשאוף. ברור לנו שאין שום סיכוי.

יש לכאורה תשובה פשוטה: כל החלומות האלה הם שיגיונות של גיל הנעורים. ובאמת מצבו של האדם בעולם הוא: לנסות לא להתפרק על אף כל המציאות מבחוץ המנסה לבלעו ולגרור לו להפסיד במלחמות החיים, או יותר גרוע מזה - להפוך אותו למכונה הפועלת על כוח ותאוה, כמו כל השאר. ... העולם כולו אף פעם לא יהיה טוב. הטוב לא ינצח - מקסימום ישרוד. ... ואני עומד לי יום אחד באמצע התפילה, ופתאום שם לב למילים שאני אומר, ונדהמתי. אני עומד ומבקש בפה שלי את הבלתי הגיוני: אני עומד ומבקש את המצב השלם והעליון של עם ישראל. ... זה מה שאנו מאמינים שיצא מהעולם הקשה הזה, שכולו יהיה טוב. ולא רק חלום ורוד מופשט כזה, אלא טוב מוגדר, ממשי. ואין דבר בטוח, כמו שבטוח שהעולם יגיע לגאולתו".

ביום הולדתו האחרון, אז מלאו לו עשרים ושלוש שנים, זכה נעם להתארכ עם שרה שהכיר ב"אל ארצי". השניים תכננו להינשא בי"ז באלול תשס"ו ולהתגורר ביישוב עלי, שם בחר נעם ללמוד. אך כל התכניות נקטעו.

בראשית חודש אוגוסט 2006 גויס נעם למילואים ב"צו 8" ונסע צפונה לקחת חלק במלחמת לבנון השנייה, בהאמינו בצה"ל ובזכותו של העם הקדוש להגן על עצמו ולשבת בטח בארצו.

לאחר מספר ימי המתנה נכנס נעם ללבנון בשיירה של טנקים, כשהוא משמש כטען של מפקד הפלוגה רב-סרן יותם לוטן. שעות ספורות לאחר כניסת השיירה ללבנון, ביום י"ג באב תשס"ו (7.8.2006), פגע טיל בטנק. מהפגיעה נהרגו במקום נעם ויותם.

נעם הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, אחות ושלושה אחים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

הספידו חיים, אביו: "... החיוך הזה. איך אפשר לשכוח אותו? אם לנעם היה סמל מסחרי, זה היה החיוך שלו. ... אני לא רוצה לצייר את נעם כצדיק הדור, כיצירה מושלמת. אך הוא היה ישר כמו סרגל ... הוא הכיר את החולשות. אף פעם לא חי באשליה עצמית, ולא הפסיק לעבוד על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עצמו. הוא היה אדם עם כוחות גדולים ושאיפות גדולות - לעצמו ולעמו -
ויחד עם שרה אין לי ספק שהיה מגיע. ...

אוי נעם, נעם, נעם!!! קרן שמש היית לנו! פקעת אנרגיה, שמחה מהלכת.
... אפילו אם אבכה אותך על מיטתי כל לילה עד מותי, אשמח שהבאנו
אותך לעולם ושזכינו להכיר אותך".

חברים כתבו מכתבי פרדה ורשימות לזכרו של נעם.

כתב קרוב משפחה, בוגר כיתה ט': "נעם הדריך אותי בטיול השנתי
במכתש רמון, בטיול לנגב. מתחילת ההדרכה כבר נוכחתי, נעם אינו
מדריך ככל שאר מדריכי הטיולים העומדים ומסבירים בעיקר על
הצמחים, האקלים של המקום והנוף. נעם היה מדריך מיוחד במינו שראה
את עצמו כמחנך הבא להשפיע על תלמידו. בזמן שנעם דיבר השתרר שקט
מוחלט, וכולם הקשיבו מרותקים למוצא פיו.

בלילה התקיים קומזיץ, ונעם דיבר על המיוחדות של המדבר. הוא אמר,
שבזמן שהאדם נמצא בסביבת אנשים הוא בעצם בתחושת. הוא לא
באמת מתנהג כמו ה'אני' שלו ... אבל רק בשלווה ובבדידות של המדבר,
האדם ... מתנהג כמו עצמו, ומביא את דעותיו מבלי לחשוש מה יגידו
אחרים. ... עשה עליי רושם גדול, איך הוא מתחשב ורגיש כלפי הזולת".

אברך בישיבת "לנתיבות ישראל" שבעיר העתיקה בירושלים זוכר: "בסוף
זמן קיץ הגיע נעם לישיבתנו, בירושלים שבין החומות, לבדוק אפשרות
להיות בה כאברך. מיד כשהגיע לישיבה קלטתי שהוא בחור מיוחד. גזעי.
ענווה ועוז. במשך יומיים ביני לביני עקבתי אחריו. ראיתיו יושב ולומד
במין סדר עצמי ברור. ... הוא היה שקוע כל כולו בלימוד ברצינות
מיוחדת, כאשר ניכר שזה נובע גם מיראת שמים אמיתית וגם מאופי חזק,
מאדם שיודע את תפקידו בכל רגע, שיש לו מודעות לחשיבות מעשיו".

המפקד של נעם בטירונות כותב: "... אני זוכר, שבאופן כללי הוא היה
'בוגר מדי' ביחס לשאר החיילים. ... הוא אהב להגיד מה הוא חושב, גם
למפקדים. אבל היה לו תמיד השכל איך להיות קצת חצוף - אבל בלי
לקבל עונש. ... היה ממש כיף לעבוד אתו ולקרוע אותו, כי הוא היה
מתאמץ, מתעצבן, מזיע - עד שהיה טוען את הפגז. היו כמה פעמים שתוך
כדי הטעינה והמאמץ הוא היה שוכח שהוא חייל, אבל זה היה בסדר. כי
בסגל היו רגילים שמאירסון לא תמיד מתחשב בכללים הרגילים של סגל
וחיילים..."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

תלמיד צעיר ממנו מן הישיבה באילת כותב: "זכיתי להיות חברותא של נעם בגמרא במשך חצי שנה ... עם נעם בעיקר הייתי מתווכח. אבל ויכוחים עם נעם - המיוחד שבהם היה שהם היו מקדמים. מעולם בוויכוחים הללו לא הייתה חס וחלילה איזושהי טינה אישית, אלא הכול היה על מנת להתקדם. ... נעם לימד אותי איך על כל סוגיה אפשר להתבונן מהמון זוויות, וכולן מאוד אמיתיות ברוב הפעמים. משם והלאה כל הלימוד שלי היה נראה אחרת".

חבר מן השיעור של נעם באילת מספר: "... נעם תמיד אהב שנינויות ובדיחות שצריך חוכמה כדי להבין אותן - וממש ממש התפעל. כשראה בלו"ז של היישוב כפר דרום הודעה על משחק כדורסל במוצאי שבת, הודעה ששילבה ביטוי משירי שבת עם המילה כדורסל: 'כאלה חיים אני רוצה. בכזה מקום אני רוצה לגור, שאפילו משחק כדורסל הוא חלק לא נפרד מתוך 'חיים של תורה'. כמו שלכל דבר יש זמן ועת, עת גם למשחק כדורסל. הכול הוא חלק מ'חיים של תורה' ולא סתם משחק והתפרקות'".

בטקס הנצחה בישיבת אילת נשא דברים חבר וחברותא של נעם: "כל שנות היכרותי עם נעם הוא הלך הלך ודבר. הלוך ודבר שיחות עומק חודרות, הלוך והסבר אפילו עניינים מסובכים ומורכבים בבהירות ובכישרון לחבר לילד או לקבוצה. הלוך ודבר בנועם דברים החודרים אל הלב. ובייחוד הלוך ואמור את האמירה החיה הייחודית העמוקה והאמיתית שלו.

... נעם יעקב היה חוזר גם על פכים קטנים עד שאת הכול הכול, את כל החיים הוא העלה אל הטיסה הזאת של גובהי מרומים. זאת הייתה דרישתו של נעם. מצד אחד את גובהי הגבהים של הרוחניות ומצד שני את עומקי העומקים של הנפש. הכול צריך להיות מופנם וחי. ...

עקשן גדול היה נעם. כשהחליט מהי המטרה שאותה הוא צריך להשיג היה משיג אותה ואין זה משנה כמה מאמץ ועבודה נדרשו לשם כך. נראה לי שכוח הרצון הזה הוא שעמד לו כדי להוציא אל הפועל את כל אותן המידות המיוחדות והטובות שפגשנו אצלו. גם ללמוד בישיבה לא תמיד היה לו קל, אדם חי ותוסס שכמותו, ובכל זאת החליט והצליח לשמור על תסיסתו החיה ועם זאת ללמוד ולהצליח בישיבה. ... שלם ונעים היה במעשיו, תמיד עורר סביבו שמחה וחיוך. פעם אמר: "יש אנשים שיודעים להצחיק, אני פשוט אדם מצחיק" -".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חבר צעיר מן הישיבה במצפה רמון כותב: "... לימדת אותנו הרבה. לימדת אותי הרבה על העולם, על עם ישראל ועליי. לימדת אותי ללכת עם הכישרונות שלי, עם מה שאני אוהב ומה שאני טוב בו. ... כשאני חושב עליך, אני חושב על חליל. כן, כן, כלי הנגינה ההוא, שקולו ערב וצח אך קטן ולא מתבלט. שאם נושפים לתוכו חזק מדי הוא יזייף. אבל שאדם יודע להפית בחליל את הרוח הנכונה מנגינתו עולה מעלה מעלה ומושכת אתה את השומעים. המנגינה שנשמעה ממך, נעם, היא כזאת שכל המקשיב לה היה מתחבר לעולם שלך ועולה אתך במעלות הקדושה. אבל המנגינה הזאת לא פסקה. אלו שזכו להיות לצדך זכו ללמוד את המנגינה ולנגן אותה. מנגינה נעימה, מנגינת נעם".

נעם מאירסון

בן גילה וחיים

נולד: י"ב תמוז תשנ"ג 23.6.1983 * נפל: י"ג אב תשס"ו 7.8.2006

אדם הוא יצירה מורכבת וחד-פעמית, שאיננה יכולה להיתחם בגבולות השפה. קשה לתאר אדם במילים ולכן נצמדים לפרטים ולנתונים: תאריכים, מקומות, שמות. קשה לנו לתאר את נעם, כי נעם היה הרבה יותר ממה שנוכל לומר במשפטים ספורים. מי שהכיר את נעם יודע, שזיכרון חיכוך והילוכו ודבריו הם הנותנים משמעות לעובדות היבשות. בי"ב בתמוז תשנ"ג נולד בירושלים תינוק מתוק ורגוע ונקרא כעבור שמונה ימים בשם נעם-יעקב.

כבר בשלבים מוקדמים התברר שנעם שובב גדול וגם חכם גדול. הוא למד לקרוא בגיל צעיר בת"ת של חב"ד, ולכן דילג על כיתה א' ונכנס היישר לכיתה ב' בבית הספר היסודי חורב. שם, מצד אחד, הסתבך תכופות עם המורות, ומצד שני הפליא את כולם בידע נרחב ובתפיסה מהירה ועמוקה של החומר הנלמד. המורים לא ידעו מה לעשות איתו, אך הם סמכו עליו: כשהמפקח הגיע – היה לפחות ילד אחד שידע את כל התשובות.

בתחילת כיתה י' החל נעם ללמוד בישיבה התיכונית לחינוך תורני-סביבתי במצפה רמון, שם פרח, טייל וסיים בהצלחה רבה את לימודיו, אך חשוב מכך – גיבש לעצמו השקפת עולם ודרך חיים. נעם מצא את עצמו בעולם התורה והשקיע בה את כל כולו. דרכם של הרב קוק ותלמידיו דיברה אליו, והוא המשיך לישיבת איילת השחר באילת, בה מצא בית אמיתי. בן תורה היה, אבל מן הסוג המיוחד: נשאר מצחיק, חייכן, שובב. הוא גייס את כוחותיו ללמוד תורה, להתנדבות במסגרות חינוכיות, לגיבוש הישיבה והחברה. נעם לא הפסיק לעבוד על עצמו ולהתקדם. הוא חונן בכוחות גדולים. את נפשו מילאו שאיפות גדולות. הוא התעתד להיכנס לתחום החינוך הפורמלי והבלתי-פורמלי והרבנות, להתמסר לעם ישראל.

לאחר שלוש וחצי שנות לימוד בישיבה הגבוהה, התגייס נעם לחיל השריון במסגרת 'ההסדר'. הוא יצא לקורס מט"קים, וכשהשתחרר לקח חודשים אחדים פסק זמן לפני שיבתו לישיבה, בהם שימש כמורה בבית המדרש בישיבתו התיכונית במצפה רמון. לאחר מכן הדריך נעם טיולים בבית ספר שדה 'אל ארצי' באילת. נעם אהב את ארץ ישראל בכל רמ"ח אבריו, והאמין שטיולים הם כלי חינוכי מאין כמוהו. הוא שאף לפתח שיטת הדרכה חינוכית לטיולים. לאחר פסח האחרון חזר נעם ללימודיו בישיבת 'איילת השחר'.

ביום הולדתו האחרון, בו מלאו לו 23 שנים, זכה נעם להתארוס עם בחירת ליבו, אותה הכיר ב'אל ארצי'. השניים תכננו להינשא בי"ז באלול תשס"ו ולהתגורר ביישוב עלי, שם בחר נעם ללמוד.

אך התכניות נקטעו.

נעם גויס למילואים בצו שמונה ונסע צפונה לקחת חלק במלחמה. לאחר כמה ימי המתנה נכנס נעם ללבנון בשיירה של טנקים, כשהוא משמש כטען של המ"פ רס"ן יותם לוטן. כעבור שעות ספורות פגע טיל בטנק. מהפגיעה נהרגו במקום נעם ויותם. יהי זכרו ברוך.